

Luarea deciziilor biblice

LECTȚIA
TREI

PERSPECTIVA NORMATIVĂ:
ATRIBUTELE SCRIPTURII

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 by Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere	1
II. Paternitatea divină	2
A. Puterea Scripturii	2
1. Exemple	2
2. Implicații	4
B. Autoritatea Scripturii	5
1. Revendicarea autorității	6
2. Implicații	8
III. Auditoriu uman	10
A. Claritatea Scripturii	10
1. Natura	11
2. Implicații	12
B. Necesitatea Scripturii	13
1. Mântuirea	13
2. Trăirea în credință	14
3. Implicații	14
C. Suficiența Scripturii	16
1. Scopul	16
2. Neînțelegeri	18
3. Tăcerea	19
IV. Concluzie	21

Luarea deciziilor biblice

Lecția trei

Perspectiva normative: Atributele Scripturii

INTRODUCERE

În aproape fiecare națiune, adesea, procedurile din instanțele de judecată implică documente scrise. Lucruri precum chitanțe, scrisori, contracte, mărturii și declarații scrise de martori sunt folosite ca evidențe. Dar toată lumea știe că nu este suficient doar să pui astfel de documente la dispoziția curții. Pentru a fi utilizate în mod eficient, avocați, judecători și juriile trebuie să știe anumite atribute sau caracteristici ale documentelor. Se petrece adesea mult timp în a cunoaște și a stabili date cum ar fi: cine a scris un anumit document, cine l-a primit, când a fost scris, de ce a fost scris și ce afirmă. Cunoașterea acestor atribute este crucială în folosirea corectă a documentelor.

Preocupări similare avem și în etica creștină. Indiferent de problema etică, avem întotdeauna cel puțin un document pe care trebuie să-l luăm în considerare, și anume Biblia. Dar impactul Bibliei asupra deciziilor noastre variază de la persoană la persoană. Unii creștini se bazează aproape în întregime pe Biblie, drept sursă infailibilă și autoritativă a răspunsurilor perfecte la întrebările morale. Alții prețuiesc sfaturile ei dar le iau cu rezerve, în timp ce alții nu țin seama de ea considerând-o irelevantă și învechită pentru lumea actuală. Și toate aceste percepții diferite ale utilității Bibliei în etică au un lucru în comun: toate se bazează pe evaluarea atributelor Bibliei.

Această lecție este a treia în seria lecțiilor *Luarea deciziilor biblice*. Am intitulat această lecție „Atributele Scripturii”. Așa cum am văzut în lecția anterioară, caracterul lui Dumnezeu este standardul nostru suprem, în timp ce Cuvântul Său este standardul nostru revelat autoritativ întrucât ne învață fără greș caracterul lui Dumnezeu. În această lecție vom viza atributele Scripturii, pentru a vedea mai lămurit cum ne revelează Biblia caracterul lui Dumnezeu. În lecțiile anterioare am stabilit că judecățile etice întotdeauna implică o persoană care aplică Cuvântul lui Dumnezeu la o situație. Și această perspectivă ne-a făcut să vedem că există trei considerente esențiale de care trebuie întotdeauna să se țină seama în luarea deciziilor etice: standardul Cuvântului lui Dumnezeu, particularitățile situației și persoana care ia hotărârea. Am identificat aceste trei considerente ca fiind perspectivele normativă, situațională și existențială în etică.

În această lecție, vom aborda din nou de perspectiva normativă, în căutarea standardelor corecte pentru deciziile etice. Vom împărți lecția noastră despre atributele Scripturii în două segmente: în primul rând, vom investiga atributele pe care le posedă Scriptura, în principal din perspectiva paternității ei divine, adică puterea și autoritatea ei, și în al doilea rând, vom explora atributele care se datorează în primul rând faptului că Scriptura a fost scrisă pentru auditoriu uman, adică claritatea, necesitatea și suficiența ei. Să începem prin a observa paternitatea divină a Scripturii.

PATERNITATEA DIVINĂ

Când vorbim de paternitatea divină a Scripturii, privim la Cuvântul lui Dumnezeu pentru poporul Său accentuând faptul că este „Cuvântul lui Dumnezeu”. În explorarea atributelor Scripturii, care derivă în principal din inspirația ei divină, vom atinge două aspecte: puterea Scripturii și autoritatea Scripturii. Desigur, cei mai mulți evanghelici recunosc instinctiv că Biblia este Cuvântul puternic și cu autoritate al lui Dumnezeu pentru fiecare generație. Totuși, cei mai mulți dintre noi n-am cugetat la multe din aspectele legate de aceste atribute ale Scripturii. Dar putem folosi Biblia mult mai eficient în etică, dacă înțelegem aceste caracteristici în detaliu. Prin urmare, să ne îndreptăm atenția spre puterea Scripturii.

PUTEREA SCRIPTURII

Noi creștinii, când ne apropiem de subiectul eticii, nu suntem interesați doar să cunoaștem care lucruri sunt bune și care sunt rele. Ne interesează și aplicarea acestei cunoașteri acționând, gândind și simțind într-o manieră morală demnă de laudă. Dar unde vom putem găsi puterea pentru a săvârși ceea ce este corect și bun? În această aspirație, suntem ajutați deosebit de mult de puterea Scripturii. Fiind Cuvântul viu și lucrător al lui Dumnezeu, Biblia nu ne spune doar ce să facem ci ne împuternicește să credem și să trăim pe placul Lui, lucru ce duce la binecuvântări. Să elaborăm acest concept, privind mai întâi la unele exemple de putere a Cuvântului lui Dumnezeu în diferitele sale forme și apoi întorcându-ne la implicațiile pe care le are această putere în luarea deciziilor etice.

Exemple

După cum am văzut în lecțiile anterioare, Cuvântul lui Dumnezeu poate lua multe forme, și Biblia arată că Acesta are putere chiar și atunci când nu ia forma Scripturii. Încercând să dovedim puterea Scripturii, vom începe prin a privi mai întâi la puterea Cuvântului lui Dumnezeu asupra creației. Apoi, vom aborda puterea Cuvântului Său profetic și, după aceea, puterea predicării Evangheliei. În cele din urmă, vom cerceta puterea Cuvântului scris al lui Dumnezeu sau Scriptura. Să începem prin investigarea puterii Cuvântului lui Dumnezeu asupra creației.

Deseori, când cugetăm la puterea Cuvântului lui Dumnezeu, ne ajută să gândim mai întâi la puternicia Cuvântului Său asupra creației. Poate că locul în care acest lucru se vede cel mai ușor este în relatarea creației din Geneza 1, când Dumnezeu a rostit și lumea a luat ființă. Singura acțiune pe care o întreprinde Dumnezeu în tot capitolul 1 este să rostească. Și prin cuvântul rostit, El crează, ordonează și umple întregul univers. Psalmul 33 comentează în această privință, în versetele 6 și 9:

Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui... Căci El zice, și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă. (Psalm 33:6, 9).

Cuvintele rostite de Dumnezeu au avut o putere așa de mare în zilele creației încât acestea au făcut să ia ființă toată creația. Nu vorbim despre cuvinte ce au o putere intrinsecă manipulată de Dumnezeu, ci de faptul că El le folosește ca pe mijloace prin care Își transmite puterea. Cuvintele lui Dumnezeu sunt mijloacele pe care le folosește pentru a-Și împlini scopurile, asemenea unui om care folosește un ciocan pentru a bate un cui.

În al doilea rând, Scriptura arată în mod clar că Cuvântul lui Dumnezeu are putere atunci când este rostit de profeții insuflați. Isaia 55:10-11 confirmă ideea aceasta. Acolo, profetul a scris:

Căci după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri, și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească... tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele. (Isaia 55:10-11).

Deși acest pasaj vorbește despre Cuvântul lui Dumnezeu care iese din gura Lui, în context vedem clar că Dumnezeu se referă la predicarea profetului Isaia. Oamenii din Iuda au auzit acest cuvânt al Domnului, nu direct din gura lui Dumnezeu, ci de la Isaia. Chiar dacă mesajul era rostit și scris de Isaia acesta avea putere; avea puterea lui Dumnezeu de a împlini planurile Sale.

A treia cale prin care putem vedea puterea Cuvântului lui Dumnezeu este prin predicarea neinspirată a Cuvântului sau a Evangheliei. Această idee este confirmată adesea în Noul Testament când spune că Dumnezeu lucrează prin predicarea Evangheliei chiar și când predicatorii nu sunt inspirați infailibili. Un exemplu avem în Romani 1:15-16, când Pavel declară că predicarea Evangheliei exercită puterea lui Dumnezeu:

... am o vie dorință să vă vestesc Evanghelia... fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede... (Romani 1:15-16).

Evanghelia pe care o are Pavel în vedere aici nu este doar un set de adevăruri despre ceea ce a făcut Isus, nici reprezentarea puterii lui Dumnezeu prin declarațiile Evangheliei. Nu se referă la faptul că Evanghelia este despre Dumnezeu care are putere sau despre lucrări întreprinse de Dumnezeu prin puterea Sa. Mai degrabă, Pavel se referă la actul predicării Evangheliei care este putere, deoarece Dumnezeu o folosește pentru a aduce oamenii la credință.

Pavel face o afirmație asemănătoare în 1 Corinteni 1:18, unde scrie:

Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. (1 Corinteni 1:18)

Remarcați că Pavel vorbea despre mesajul în sine și nu despre faptele istorice relatate în acesta. În realitate oamenii nu acceptă adevărul proclamat de Evanghelia și în același timp îl condamnă pe Dumnezeu considerând mântuirea omenirii o nebunie. Mai degrabă, oamenii socotesc mesajul Evangheliei o nebunie, deoarece nu cred că afirmațiile ei sunt

adevărate. Le pare un basm drăguț sau chiar o minciună, și gândesc că nici o persoană în toate mințile n-ar crede așa ceva. Din acest motiv Evanghelia pare o nebunie pentru cei necredincioși. Dar, pentru oamenii care cred mesajul, predicarea Evangheliei este puterea lui Dumnezeu, pentru că este mijlocul prin care îi aduce la cunoștința mântuitoare a adevărului.

Dându-ne seama că Cuvântul lui Dumnezeu este puternic asupra creației, cuvântului profetic și chiar predicării failibile a Evangheliei, suntem gata să înțelegem puterea Cuvântului scris al lui Dumnezeu, Biblia.

Însuși Isus a subliniat puterea cuvântului scris când a relatat binecunoscuta povestire despre bogat și Lazăr din Luca 16. Vă amintiți că atunci când bogatul a murit, a privit din iad în sus și l-a văzut pe Lazăr mângâiat de Avraam. Îngrijorat fiind de faptul că familia lui va ajunge tot în iad, bogatul îl roagă pe Avraam să-l învieze pe Lazar și să-l trimită să predice pocăința familiei sale. În Luca 16:29-31, citim răspunsul lui Avraam:

Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei”... „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți. ” (Luca 16:29-31)

Sunt cel puțin două elemente din acest pasaj care se referă la subiectul nostru. În primul rând, Avraam vorbește despre Scriptură. Se referă la Moise și profeții nu ca la oameni care continuă să vorbească în persoană ci ca autori care continuă să vorbească prin Biblie, Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Așa cum cuvintele lui Moise și ale profetilor au avut putere când Dumnezeu i-a insuflat să le rostească în viața pământească, tot astfel acestea continuă să aibă putere în formă scrisă.

Apoi, Avraam a spus că cuvintele scrise în Scriptură, de profeti insuflați de Dumnezeu au o putere la fel de mare să aducă oamenii la pocăință ca aceea a miracolului extraordinar de a vedea pe cineva înviat din morți. În multe privințe, acest pasaj conține una dintre cele mai uimitoare afirmații din Biblie despre puterea Scripturii. Cu toții ne dăm seamă că asistând la învierea cuiva din morți ar fi o experiență extrem de marcantă. Ar putea avea puterea de a transforma vieți. Dar aici Isus indică de fapt că citirea Bibliei are chiar și mai multă putere decât asistarea la o înviere din morți. Apostolul Pavel a confirmat această idee în 2 Timotei 3:15, atunci când a scris:

... Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus. (2 Timotei 3:15).

Studierea Scripturii este ca predicarea deoarece este un mijloc prin care Dumnezeu dă oamenilor înțelegerea și credința necesară pentru mântuire. Întocmai cum propovăduirea Cuvântului este însoțită de puterea lui Dumnezeu, tot la fel este și Biblia.

Implicații

Înțelegând astfel puterea Cuvântului lui Dumnezeu în creație, în mesajele profetice insuflate, în predicarea failibilă și în Biblie, suntem în măsură să reflectăm pe scurt asupra implicațiilor acestor lucruri în procesul de luare a deciziilor etice.

Un pasaj care abordează implicațiile practice ale puterii Cuvântului lui Dumnezeu se află în Evrei 4:12-13:

Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător... judecă simțirile și gândurile inimii. Nicio făptură nu este ascunsă de El... (Evrei 4:12-13).

Observați că aici autorul epistolei Evrei vorbește despre Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind viu și lucrător. Nu este doar o colecție de informații inerte, fără nici o putere. Din contră, când ne apropiem de Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să-L privim ca pe ceva viu, lucrător și plin de putere de a îndeplini ceea ce dorește Dumnezeu. Și ce face Cuvântul lui Dumnezeu în domeniul eticii? Așa cum spune pasajul, Cuvântul lui Dumnezeu judecă inima noastră. El este capabil să pătrundă și să evalueze cele mai profunde gânduri și motivații. Are puterea de a ne scăpa de condamnare și de a ne permite să trăim o viață sfântă și morală. Iată cum continuă Pavel pasajul din 2 Timotei, pe care l-am citit mai înainte. În 2 Timotei 3:15-17 el scrie:

...Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună. (2 Timotei 3:15-17).

Puterea Bibliei nu stă doar a ne călăuzi spre credința inițială în Hristos. Fiind glasul lui Dumnezeu, Scriptura are de asemenea puterea să ne facă destoinici pentru „orice lucrare bună”. Duhul Sfânt folosește Scriptura pentru a ne da credință și înțelepciune și pentru a ne modela caracterul într-o asemenea manieră, încât confrunțați cu alegeri morale să putem alege binele și refuza răul.

De multe ori creștinii sunt frustrați în încercarea de a trăi o viață etică. Se simt neajutorați și neputincioși să facă ceea ce este corect și bun. În situații de genul acesta, este o mare încurajare să știm că învățând Scripturile, aducându-ni-le aminte și chiar cugetând la ele, nu este un exercițiu în zadar. Este mult mai mult decât citirea unui ghid etic. În schimb, Cuvântul lui Dumnezeu în Scriptură ne împuternicește să trăim pentru Dumnezeu. Învățarea și cugetarea constantă a Cuvântului lui Dumnezeu ne aduce în contact cu puterea lui Dumnezeu care va îndeplini întotdeauna planurile Lui. În acest mod, puterea Scripturii este de o importanță esențială pentru etica creștină.

AUTORITATEA SCRIPTURII

Un al doilea atribut al Bibliei, care derivă din inspirația divină a acesteia, este autoritatea Scripturii. Deoarece Biblia este insuflată divin, poartă cu ea autoritatea lui Dumnezeu. Într-un sens, am dovedit această autoritate demonstrând că Scriptura este glasul lui Dumnezeu, Cuvântul său viu și lucrător pentru orice generație. Dumnezeu are toată autoritatea; prin urmare, oricând și oricum vorbește toți cei ce-L aud sunt obligați să-L asculte. Am lansat această idee în prima lecție, atunci când am spus că toată

revelația este normativă, deoarece ea ne învață despre Dumnezeu, care este standardul suprem pentru moralitate.

Cu toate acestea, este valoros să observăm ce spune Biblia referitor la propria-i autoritatea și la unele implicații morale ale acestei autorități. Întâi ne vom uita la revendicarea Bibliei despre propria-I autoritate și apoi la implicațiile acestora în viața noastră.

Revendicarea autorității

Biblia revendică autoritatea divină în cel puțin două moduri. În primul rând, oferă exemple istorice ale propriei autorități. În al doilea rând, revendică autoritatea într-un mod explicit. Vom trata mai întâi exemplele istorice ale autorității Biblice.

Când ne amintim de strânsa legătură dintre forma rostită și cea scrisă a Cuvântului lui Dumnezeu, lucru văzut deja în această lecție, putem distinge multe modalități prin care Biblia ne oferă exemple ale autorității Cuvântului ce i-se aplică și acesteia. În prima perioadă istorică consemnată în Biblie, Dumnezeu vorbește direct oamenilor și mesajul Său are autoritate. De exemplu, în relatarea creației și căderii în păcat, din Geneza capitolele 2-3, Dumnezeu poruncește omului să cultive grădina Edenului și să nu mănânce din fructul oprit. Totuși Eva alege să asculte mai degrabă de cuvântul șarpelui decât de cuvântul rostit al lui Dumnezeu respingând astfel autoritatea Cuvântului Lui. Adam, la rândul lui, ascultă de cuvântul rostit de Eva în loc să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, respingând și el autoritatea Lui. Autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu nu a fost însă nimicită prin aceasta, ci, Dumnezeu întărește autoritatea cuvântului Lui rostit prin pedepsirea lui Adam, a Evei și a întregii creații.

Mai târziu, în zilele lui Moise, Dumnezeu a codificat cuvântul rostit de El în scris. În loc ca pur și simplu să-i spună lui Moise care sunt cele Zece Porunci, El le sapă pe table de piatră. De asemenea, El a dat lui Moise multe alte legi și i-a poruncit să înregistreze cuvintele în scris. Aceste înregistrări alcătuiesc cartea legământului, despre care citim în Exod, capitolul 24. Ele sunt prevederile legământului lui Dumnezeu cu poporul Său fiind însoțite nu doar de autoritatea Lui ci și de promisiunea de a le impune cu putere, prin binecuvântarea celor ascultători și prin blestemarea celor neascultători. Iată ce se spune în Exod 24:4-8 :

Moise a scris toate cuvintele Domnului... A luat cartea legământului, și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” Moise a luat sângele, și a stropit poporul, zicând: „Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.” (Exod 24:4-8).

În acest pasaj aflăm că Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu stă la baza celui scris, acesta fiind documentul autoritativ al legământului cu Dumnezeu pe care poporul este obligat să-l asculte.

Secole mai târziu, atunci când poporul lui Dumnezeu a lepădat lucrurile scrise în Scriptură, Dumnezeu a trimis popoare străine să-i chinuie cu război. Isaia, slujind în acele vremuri, a scris aceste cuvinte în cartea Isaia 42:24:

**Cine a dat pe Iacov pradă jafului și pe Israel în mâinile jefuitorilor?
Oare nu Domnul, împotriva căruia am păcătuit? Ei n-au voit să
umble pe căile Lui și n-au ascultat Legea Lui. (Isaia 42:24)**

Dumnezeu nu a ezitat să impună cuvântul Său în zilele lui Isaia, la fel cum nu a ezitat să-L pună în vigoare în Grădina Edenului. De data aceasta însă, cuvântul care a fost încălcat era „legea” lui Dumnezeu. Era Scriptura, cuvintele scrise ale legământului dintre Dumnezeu și poporul Său. La fel cum Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu este revelație cu caracter autoritativ tot astfel este și cel scris.

Noul Testament confirmă și el autoritatea Scripturii prin exemplele sale. De pildă, Isus a recurs în mod frecvent la Scriptură pentru a-Și justifica și explica acțiunile, ca în Ioan 17:12, unde S-a rugat cu aceste cuvinte:

...îi păzeam Eu în Numele Tău. Eu am păzit pe aceia, pe cari Mi i-ai dat; și niciunul din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura. (Ioan 17:12).

Aici Isus îi pune în contrast pe cei unsprezece ucenici credincioși și pe Iuda Iscarioteanul, cel care l-a vândut. În acest contrast El specifică că atât păzirea celor unsprezece cât și pieirea celui alt s-au făcut potrivit Scripturilor.

Apostolii și-au dovedit și ei credința în autoritatea Bibliei. Spre exemplu, Pavel a folosit Scriptura pentru a-i învăța pe creștini să nu fie răzbuțători. În Romani 12:19, el scrie:

Prea iubiților, nu vă răzbuțați singuri; ci lăsați să se răzbuțească mânia lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbuțarea este a Mea; Eu voi răsplăti”, zice Domnul. (Romani 12:19)

Prin acest argument, Pavel acceptă autoritatea Vechiului Testament când atribuie răzbuțarea lui Dumnezeu. Așadar, plasându-și cititorii sub obligația morală de a asculta de Vechiul Testament, Pavel își dovedește convingerea că Scripturile sunt Cuvântul autoritar al lui Dumnezeu, impus și credincioșilor Noului Testament.

Pe lângă dovedirea autorității sale prin exemple, Biblia realizează aceasta și prin declarații explicite. Una din cele mai cunoscute declarații revendicând autoritatea Bibliei se găsește în 2 Petru 1:19-21, unde Petru scrie:

Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte...Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt (2 Petru 1:19-21).

Aici Petru arată că scrierile profetice ale Vechiului Testament continuă să aibă autoritate în zilele noastre. Deoarece aceste profeții au fost insuflate și autorizate de Dumnezeu, ele formează un standard moral obligatoriu la care trebuie să „luăm aminte”. Deci, trebuie să credem ceea ce au scris profeții și să ascultăm de ceea ce au poruncit.

Și Iacov spune clar că Vechiul Testament este porunca autoritară lui Dumnezeu pentru noi. În Iacov 2:10-11:

Căci, cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis: „Să nu preacurvești”, a zis și: „Să nu ucizi”... (Iacov 2:10-11).

Observați cât de departe merge Iacov în sublinierea acestui punct. Mai întâi, el insistă că legea scrisă este și acum obligatorie. Cei care o încalcă sunt vinovați. Apoi Iacov întemeiază continuitatea autorității Scripturii pe seama autorității Celui care a dat porunca, adică pe Dumnezeu. Deoarece Biblia rămâne Cuvântul lui Dumnezeu, ea deține autoritatea.

Găsim și revendicări cu privire la autoritatea Noului Testament. De exemplu, Isus le-a dat apostolilor autoritate atunci când spune în Ioan 13:20:

Adevărat, adevărat, vă spun că, cine primește pe acela pe care-l trimet Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Celce M-a trimes pe Mine. ” (Ioan 13:20).

Apostolii au folosit această autoritate nu doar în vorbire, ci și în scrierea documentelor pe care le avem acum în Noul Testament. În Noul Testament, acest lucru este evident în fiecare pasaj în care sunt date porunci scrise, precum 2 Tesaloniceni 3:6, unde Pavel scrie:

În Numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim, fraților, să vă depărtați de orice frate, care trăiește în neorânduială... (2 Tesaloniceni 3:6).

În acest loc, Pavel dă o poruncă scrisă, directă, ce-i poartă autoritatea cu care a fost investit de Isus Hristos. Această abordare a fost tipică apostolilor; deseori își foloseau autoritatea pentru a-și transmite instrucțiunile sub formă scrisă. Deoarece Noul Testament este alcătuit din documente ce au fost fie scrise fie aprobate de apostoli, acesta deține autoritatea acestora, care este de fapt autoritatea lui Hristos.

Implicații

După ce am văzut că Scriptura își dovedește propria-i autoritate, vom aborda pe scurt unele implicații ale acestei idei. Pe scurt, fiindcă Scriptura deține autoritatea lui Dumnezeu, noi suntem obligați moral să ne conformăm ei toate alegerile, acțiunile, gândurile și simțămintele noastre. Am putea spune că conduita etică este echivalentă cu „a păzirea Cuvântul Domnului”, iar păzirea Cuvântului trebuie făcută în cel puțin două moduri: trebuie să se conformeze amplitudinii Scripturii, ascultând de toate poruncile ei, și profunzimii acesteia, ascultând aceste porunci cu devotament și convingere.

Pe de o parte, poporul lui Dumnezeu trebuie să păzească amploarea instrucțiunilor biblice. Urmașii lui Hristos nu trebuie să asculte ceea ce le place și să ignore ce nu le place. Trebuie să admitem că unele lucruri, pe care ni le cere Scriptura sunt mai greu de acceptat decât altele, totuși suntem chemați să ne supunem la tot ce a poruncit Dumnezeu în Scriptură. Iată de exemplu Exod 15:26, loc în care Domnul spune Israelului aceste cuvinte:

...Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe Egipteni... (Exod 15:26).

Când poporul Israel a primit poruncile lui Dumnezeu în forma scrisă, acesta a echivalat păzirea legilor Sale cu a face ce este bine. În esență, facem ce este bine atunci când ascultăm întreaga Scriptura.

Amploarea obligației noastre de a ne supune Scripturii reiese și mai clar din 1 Împărați 11:38, unde Dumnezeu spune lui Ieroboam aceste cuvinte:

Dacă vei asculta de tot ce-ți voi porunci, dacă vei umbla în căile Mele, și dacă vei face ce este drept înaintea Mea, păzind legile și poruncile Mele...voi fi cu tine... (1 Kings 11:38)

Vă amintiți că, în prima lecție din acest ciclu, am definit binele moral ca fiind ceea ce binecuvântează Dumnezeu. Aici, Dumnezeu promite să-l binecuvânteze pe Ieroboam dacă face ce este bine, iar Dumnezeu definește „ce este drept” prin păzirea oricărei porunci venite de la El. Binele nu înseamnă păzirea unor legi ale lui Dumnezeu și respingerea altora.

Faptul că Dumnezeu cere poporului Său să respecte autoritatea tuturor cuvintelor Sale, fără excepție, ar trebui să ne provoace în aceiași măsură în care i-a provocat pe cei din vremurile biblice. Din păcate, uneori credincioșii răspund acestei provocări prin a-și imagina că Dumnezeu nu se supără dacă țin doar unele din poruncile Sale morale. Cred în mod greșit că Dumnezeu le-a dat libertatea să ignore acele porunci pe care le găesc stânjenitoare sau dificile.

Însă chiar dacă nu încercăm să justificăm respingerea unor învățături morale ale Scripturii, trebuie să ne dăm seama că toți cădem în capcana selectivității inconștiente. De aceea trebuie să ne întoarcem mereu la Scriptură, pentru a ni se aduce aminte de acele porunci pe care le-am trecut cu vederea sau le-am uitat.

În al doilea rând, Cuvântul lui Dumnezeu are autoritate asupra noastră nu doar în privința întregii ample a învățăturilor ci și în profunzimea ascultării pe care ne-o cere. De exemplu, atât în Vechiul cât și în Noul Testament, Biblia asociază ascultarea de Scriptură cu dragostea de Dumnezeu. Binele moral nu poate fi obținută printr-o supunere silită și nici chiar prin iubire bunătații fără să existe dragoste pentru Dumnezeu. Mai degrabă, la baza datoriei noastre este faptul că Dumnezeu ne-a chemat în dragoste și autoritate pentru a-I fi slujitori benevoli. Iată cum a exprimat Moise ideea aceasta în Deuteronom 7:9, 11:

Să știi dar că Domnul, Dumnezeul tău... este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui. De aceea păzește poruncile, legile și rânduielile pe cari ți le dau azi, și împlinește-le. (Deuteronom 7:9, 11)

Deoarece Dumnezeu ne-a chemat la o relație plină de dragoste față de El, suntem obligați să ne supunem poruncilor Lui, ce ne sunt date în Scriptură.

Însuși Isus a repetat aceeași idee în Noul Testament. În Ioan 14:15, 21, El le-a spus ucenicilor Săi:

Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește... (Ioan 14:15, 21)

Iar prin exemplul Său, ne-a arătat că trebuie să avem același fel de supunere iubitoare față de Tatăl. Isus a zis în versetul 31 din Ioan 14:

... să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl, și că fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl... (Ioan 14:31)

În repetate rânduri Scriptura arată că cerințele morale date de Dumnezeu sunt întemeiate pe dragostea Lui pentru noi și trebuie împlinite din dragoste pentru El.

Vedem deci, că potrivit Scripturii, nu putem face ce trebuie decât dacă avem o motivație corectă. Sau cu alte cuvinte, doar atunci când îmbrățișăm Scriptura din adâncul inimii putem să ne supunem cum se cuvine autorității Cuvântului lui Dumnezeu.

Fiindcă am privit la puterea și autoritatea Scripturii (atribute deținute, în principal, datorită paternității ei divine), să ne îndreptăm atenția spre cel de al doilea subiect: acele atribute ale Scripturii care se adresează îndeaproape auditoriului uman.

AUDITORIUM UMAN

Atunci când i-a insuflat și i-a autorizat pe scriitorii Scripturii, Dumnezeu a avut un anumit scop în minte. Mai exact, El a vrut să dea poporului Său o revelație clară cu privire la caracterul și voința Lui, pentru ca acesta să fie mai în măsură să se conformeze Lui. Deci, acum în lecția noastră, ne vom concentra atenția asupra atributelor deținute de Scriptură în special deoarece a fost insuflată de Dumnezeu pentru poporul Său. Acest aspect al discuției va parcurge trei dintre atributele Scripturii: claritatea, necesitatea și suficiența ei. Să privim mai întâi la claritatea Scripturii.

CLARITATEA SCRIPTURII

Când spunem că Scriptura este „clară”, nu înseamnă că tot ce e în Biblie este ușor de înțeles și că totul este menționat în mod simplu și direct. De fapt, vrem să spunem că Biblia nu este obscură, nu este plină de înțelesuri ascunse care pot fi descoperite doar prin mijloace misterioase, prin daruri spirituale speciale sau doar de către cei care dețin poziții speciale în biserică.

În abordarea subiectul clarității Scripturii, uneori numit „transparentă”, ne va ajuta să privim la două aspecte: natura clarității Bibliei, și unele din implicațiile clarității Bibliei. Să ne gândim mai întâi la natura clarității aflate în Scriptură.

Natura

Mărturisirea de credință de la Westminster oferă o bună sinteză introductivă a naturii clarității Scripturii. În capitolul 1, secțiunea 7, ea afirmă:

Nu toate lucrurile din Scriptură sunt la fel de simple în ele însele și nici la fel de clare pentru toți; totuși, acele lucruri care trebuie să fie cunoscute, crezute și respectate pentru mântuire, sunt așa de clar expuse și lămurite, într-un loc sau altul din Scriptură, încât, nu doar cei învățați, ci și cei neînvățați pot ajunge la o înțelegere suficientă a acestora, folosind mijloacele necesare obișnuite.

Aici *Mărturisirea* abordează două aspecte ale clarității Scripturii. În primul rând, vorbește despre „toate lucrurile din Scriptură” și în al doilea rând, se concentrează pe „acele lucruri care trebuie să fie cunoscute, crezute și respectate pentru mântuire”, adică Evanghelia. Să privim mai îndeaproape la ambele idei, începând cu claritatea relativă a Evangheliei.

Pe scurt, Scriptura vorbește deslușit despre Evanghelia încât orice persoană competentă mintal ar trebui să poată să-și dea seama că mântuirea vine prin pocăință și credința în Hristos. Aceasta nu înseamnă că toată lumea înțelege Evanghelia. Așa cum arată *Mărturisirea*, trebuie să „folosim mijloacele necesare obișnuite” dacă ne așteptăm să profităm de claritatea Bibliei. Adică, trebuie să citim cu responsabilitate și cu sârguință, nu neglijent și nici cu o idee preconcepută care denaturează ceea ce Scriptura încearcă să ne învețe. În realitate, mulți factori complică citirea Bibliei și nu în ultimul rând este păcatul nostru. Dacă eșuăm în a mânui Biblia în mod rezonabil, sau o sucim în funcție de păcatul nostru, nu vom descoperi Evanghelia. Repet însă, acesta este eșecul nostru; nu rezultă din vreo carență în claritatea Scripturii.

Observați, de asemenea că *Mărturisirea* nu spune că o persoană poate citi orice porțiune din Scriptură și astfel să descopere calea mântuirii. Mai degrabă spune că Evanghelia este expusă clar „într-un loc sau altul din Scriptură”. Adică, Scriptura în întregul ei prezintă clar mesajul Evangheliei. O persoană care nu citește toată Biblia s-ar putea să nu dea niciodată de pasaje care prezintă Evanghelia într-un mod care este ușor de înțeles. Totuși, luată în întregime, Biblia prezintă calea mântuirii cu destulă claritate încât orice persoană competentă este capabilă să o învețe direct din Scriptură.

Cu toate că Scripturile sunt deosebit de clare cu privire la Evanghelia mântuirii în Hristos, *Mărturisirea de credință* face și unele observații cu privire la ansamblul Scripturii. Spune că în subiecte diferite de Evanghelia creștină de căpătâi „nu toate lucrurile din Scriptură sunt la fel de simple în ele însele și nici la fel de clare pentru toți”. Cu alte cuvinte, Scriptura nu ar fi foarte simplă în privința unora din învățăturile Sale. De fapt, există multe lucruri în Biblie care nu sunt spuse la fel de clar ca revelația despre calea mântuirii.

Totuși, Dumnezeu ne-a dat Scriptura pentru a putea înțelege lucrurile revelate în ea și a le aplica la viața noastră. Iată ce spune Moise israeliților în Deuteronom 29:29:

Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia. (Deuteronom 29:29)

În acest pasaj, Moise a făcut o distincție esențială, de care ar trebui să ne amintim când explorăm folosirea Scripturii în etica creștină. Distinge între lucrurile ascunse și lucrurile descoperite. Dumnezeu ține câteva secrete față de noi. El nu ne spune tot ceea ce știe, nici nu ne spune tot ce am vrea să știm. Sunt subiecte – chiar subiecte privitoare la etică – pe care Dumnezeu le ține pentru Sine. Chiar și așa, ceea ce ne-a spus Dumnezeu în Scriptură nu este un secret. Scriptura intră în categoria „lucrurilor descoperite”. Așa cum a spus Moise, ele ne sunt arătate pentru ca să le „împlinim” și să le ascultăm.

Implicații

Într-o măsură mai mare sau mai mică, Dumnezeu Și-a revelat voia cu suficientă claritate pentru a ne călăuzi în etică. Ne-a dat Biblia ca prin „folosirea mijloacelor necesare obișnuite” – prin citire și studiere – să putem ajunge să cunoaștem voia lui Dumnezeu în toate domeniile vieții. Așa cum Pavel l-a îndemnat pe Timotei în 2 Timotei 3:16:

Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire... (2 Timotei 3:16)

Toată Scriptură este suficient de clară pentru a ne fi de folos, dacă hotărâm s-o studiem cu sârguință.

Din acest motiv, fiecare dintre noi trebuie să fie gata să cerceteze Biblia pentru a-i discerne învățătura în chestiuni etice. Repet, nu spun că Scriptura este ușor de înțeles în toate privințele. De fapt, unele porțiuni din Scriptură sunt mult mai neclare decât altele. În plus, unii oameni au o capacitate mai mare să înțeleagă cuvintele Scripturii decât alții. După cum scrie apostolul Petru în 2 Petru 3:16:

... În ele [epistolele lui Pavel] sunt unele lucruri grele de înțeles, pe cari cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor. (2 Petru 3:16)

Nu toți au aceeași capacitate de înțelegere a Bibliei, și nici toți nu depun același efort pentru a o studia. Totuși, dacă ne dedicăm suficient, putem ajunge toți să cunoaștem voia lui Dumnezeu, suficient de bine pentru a ne conforma standardului Său de moralitate.

Întrucât am studiat claritatea Scripturii, suntem pregătiți să privim la al doilea atribut al Scripturii datorat în principal faptului că a fost scrisă pentru un auditoriu uman: necesitatea ei.

NECESITATEA SCRIPTURII

Când vorbim despre necesitatea Scripturii avem în vedere faptul că oamenii au nevoie de Biblie, în special în luarea deciziilor etice. Explorând nevoia noastră de Scriptură, vom aborda trei aspecte: necesitatea Scripturii pentru mântuire, necesitatea Scripturii pentru o trăire în credință și implicațiile nevoii noastre de Scriptură.

Mântuirea

În primul rând, Scriptura este necesară ca oamenii să poată afla calea spre mântuire. După cum am observat într-o lecție anterioară, revelațiile generală, specială și existențială se suprapun în mare măsură. Însă revelația generală și cea existențială oferă oamenilor doar informații suficiente pentru a-i condamna că nu țin standardul lui Dumnezeu. Doar Scriptura oferă informații suficiente pentru asigurarea mântuirii. Iată cum atinge Pavel acest subiect în Romani 10:13-17:

“Fiindcă „oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.” Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? ... Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos. (Romani 10:13-17).

Idea lui Pavel este destul de clară: mesajul Evangheliei este mijlocul normal prin care Dumnezeu transmite credință oamenilor. Și fără Cuvântul lui Hristos oamenii nu au acces la mesajul Evangheliei. Acest lucru face Cuvântul lui Hristos un mijloc necesar pentru mântuire în toate circumstanțele, cu excepția celor ieșite din comun. Singurele excepții recunoscute de obicei de teologi, sunt cazurile în care sunt implicați bebelușii sau persoane incompetente din punct de vedere mintal.

Ce este însă acest Cuvânt al lui Hristos? În capitolul zece din Romani, Pavel se referă în principal la predicarea Evangheliei. Dar are în vedere și Scriptura în sine ca sursă a mesajului Evangheliei. De exemplu, cuvintele „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” sunt de fapt citate din Deuteronom 30. Felul acesta al lui Pavel de a folosi Scripturile se desfășoară după un model care apare prin toată Scriptura. Mai exact, proclamarea Evangheliei din Biblie este strâns asociată cu cuvântul scris al Scripturii. De exemplu, în Vechiul Testament, Dumnezeu a trimis în mod frecvent mesajul Său direct profeților care au rostit Cuvântul Lui poporului. Însă Dumnezeu a avut grijă ca acest cuvânt profetic să fie scris, pentru a putea fi învățat și de cei care nu au fost de față când a fost rostit. Urmând acest tipar al Vechiului Testament, apostolii au învățat Evanghelia în primul rând direct de la Isus și apoi au transmis-o nu doar prin predicare, ci și prin scrierile Noului Testament.

Partea practică a acestui proces este că, în general, toți oamenii pot primi cunoștința Evangheliei și prin aceasta veni la credință și mântuirea din Scriptură, fie prin propria lor lectură a Bibliei, fie prin predicarea bazată pe Biblie. Desigur, există o deosebire importantă între Cuvântul scris al Scripturii și predicarea bazată pe Scriptură. Scriptura este insuflată de Dumnezeu, infailibilă și cu autoritate absolută în fiecare

situație. Predicarea nu este așa. În măsura în care predicarea este conformă Scripturii este adevărată, puternică și cu autoritate. Dar pentru că suntem ființe căzute, predicarea nu este în totalitate conformă Scripturii. Spre deosebire de predicare, Scriptura este stabilă, neschimbătoare; este un standard temeinic și demn de încredere. Predicarea, tradiția bisericească, instruirea teologică și multe alte surse de informații sunt de folos. Însă toate acestea conțin un amestec de adevăr și eroare. Doar Scriptura este absolută, fără greșală și demnă de încredere. În consecință, Scriptura este necesară atât ca o consemnare a Evangheliei, cât și ca o bază și un criteriu pentru predicarea Evangheliei.

Trăirea în credință

În al doilea rând, Scriptura este necesară și pentru trăirea etică. Vă amintiți că într-o lecție anterioară am stabilit că revelațiile generală, specială și existențială sunt toată adevărate și cu autoritate. De ce tratăm deci Scriptura ca un caz special de revelație necesară? Răspunsul este: revelațiile generală și existențială sunt infailibile și cu autoritate, dar sunt mai greu de interpretat decât este Scriptura. Păcatul a corupt natura și umanitatea, astfel că nu mai vedem doar reflecția clară intenționată de Dumnezeu. Drept urmare, adesea este foarte dificil să știm cum să interpretăm revelația generală și pe cea existențială. Uneori este aproape imposibil să distingem dacă ceea ce vedem este rezultatul intenției lui Dumnezeu în creație sau rezultatul stricăciunii păcatului în creație.

Pe deasupra, Scriptura vorbește mult mai clar și mai direct decât o fac revelațiile generală și existențială, făcând astfel hotărârile noastre etice bazate pe Scriptură mult mai sigure și mai demne de încredere decât cele bazate pe alte forme de revelație. Acesta este motivul pentru care *Mărturisirea de credință de la Westminster* insistă în capitolul 1, secțiunea 10, pe supremația Scripturii față de alte surse de informații:

Judecătorul suprem, prin care trebuie rezolvate toate controversele religioase, și prin care trebuie examinate toate decretele conciliilor, opiniile scriitorilor din vechime, doctrinele oamenilor și părerile personale, și în ale cărui cuvinte trebuie să ne odihnim nu poate fi altul decât Duhul Sfânt, care vorbește prin Scripturi.

Punctul susținut aici *Mărturisire* este că toate aceste alte surse sunt valoroase, însă Biblia este cea mai valoroasă, întrucât prin ea Duhul Sfânt vorbește cel mai clar.

Implicații

Prin urmare, care sunt câteva dintre implicațiile morale ale necesității Scripturii? Există un aspect foarte important în faptul că nu putem să fim morali fără a lua aminte la învățătura Scripturii. Și, cum am văzut deja în această lecție, învățarea și credința în conținutul de bază al Scripturii este necesară în mântuire, fie că studiem Biblia direct sau aflăm de la alții învățăturile ei centrale. Numai cei care sunt în Hristos pot atinge moralitatea adevărată. Pe scurt, fără Scriptură nu este posibilă mântuirea și prin urmare nici moralitatea nu este posibilă. Oamenii care cred că pot ignora învățătura Scripturii și

totuși pot fi morali, greșesc amarnic. În această privință, Scriptura este necesară abilității noastre de a ne comporta moral.

Pe lângă această nevoie de bază după Cuvântul lui Dumnezeu, Scriptura este necesară și pentru moralitatea umană, întrucât conține informații care nu sunt incluse în revelațiile generală și existențială. Nu este neobișnuit pentru creștini să depindă foarte mult de experiențele de viață, opiniile altora și de intuițiile personale morale atunci când iau decizii etice. Și după cum am văzut, e important să le luăm în considerare pe acestea și alte aspecte ale revelației generale și existențiale. Însă trebuie să recunoaștem că, în multe situații, revelația generală și cea existențială nu sunt destul de clare pentru a ne arăta curusul potrivit de acțiune, pe când Scriptura descoperă voia lui Dumnezeu cu suficient detaliu pentru a ne învăța ceea ce este drept.

De exemplu, Fapte 15 consemnează o controversă ivită în Biserica primară, când Neamurile au început să se convertească la creștinism. Unii din biserică credeau că Neamurile trebuie să fie învățate să țină Legea lui Moise în felul în care iudaismul vremii o ținea. Adică, doreau ca Neamurile să fie circumcise, să aducă jertfele cuvenite la Templu și să-și trăiască viața după Lege după obiceiurile împământenite printre iudeii vremii aceleia. Pe de altă parte, oameni ca Pavel și Barnaba au susținut că Dumnezeu nu se aștepta ca Neamurile să trăiască ca iudeii primului secol.

Situația a fost atât de problematică încât apostolii împreună cu bătrânii s-au întrunit pentru a discuta și studia chestiunea. Opiniile unor oameni intrau în conflict cu realitatea lucrării Duhului Sfânt printre Neamurile netăiate împrejur. Aceste surse de informație nu erau suficiente pentru a oferi o soluție satisfăcătoare. Dar când Iacov a apelat la Scriptura care aborda această problemă, Biserica s-a unit în susținerea poziției lui. Scriptura era necesară, întrucât revelațiile generală și existențială nu erau suficiente pentru a răspunde acestei întrebări morale.

Pentru soluționarea acestei controversă, Iacov, fratele lui Isus, a apelat la Amos 9:11-12. În Fapte 15:16-17, Iacov l-a citat pe Amos astfel:

După aceea, Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmurile, și-l voi înălța din nou: pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate Neamurile peste cari este chemat Numele Meu (Fapte 15:16-17).

Iacov a înțeles din acest text că Dumnezeu va include multe Neamuri atunci când Își va restaura Împărăția. Și mai important, acești convertiți vor rămâne Neamuri chiar și după ce au fost chemați la Domnul. În Vechiul Testament, Neamurile care se converteau deveneau iudei și urmau practicile tradiționale iudaice. Însă Amos a arătat că atunci când Dumnezeu va restaura Împărăția Sa în Hristos, Neamurile vor fi incluse fără a trebui să urmeze tradițiile iudaice.

Având această înțelegere a clarității și necesității Scripturii în minte, suntem în postura de a cerceta suficiența Scripturii.

SUFICIENȚA SCRIPTURII

În esență, a spune că Scriptura este „suficientă” înseamnă a spune că aceasta este capabilă să îndeplinească scopul pentru care a fost scrisă. Dar nu ne miră că această idee simplă devine complicată, deoarece creștinilor le este greu să cadă de acord cu privire la scopul Scripturii. Deci, în cercetarea temei suficienței Scripturii, vom începe uitându-ne la scopul Scripturii în relație cu suficiența ei. Apoi vom aborda unele neînțelegeri comune ale suficienței, și în cele din urmă vom vorbi despre ideea populară, dar greșită, că Scriptura este tăcută cu privire la unele chestiuni.

Scopul

Referitor la relația dintre suficiența Scripturii și scop, ne ajută să privim din nou la *Mărturisirea de credință de la Westminster* care conține un rezumat foarte bun al acestei idei în capitolul 1, secțiunea 6. *Mărturisirea* enunță problema astfel:

Sfatul deplin al lui Dumnezeu cu privire la toate lucrurile necesare pentru slava Sa, mântuirea omului, credință și viață este fie afirmat în mod expres în Scriptură sau poate fi dedus printr-o concluzionare bună și necesară din Scriptură: la care nimic nu este de adăugat vreodată, fie prin noi revelații ale Duhului ori prin tradițiile oamenilor.

Pe bună dreptate, *Mărturisirea* concluzionează că scopul Scripturii este multiplu. Menționează că Biblia a fost scrisă pentru a ne învăța cum să-L slăvim pe Dumnezeu, să aducem oameni la mântuire, să-i instruim pe credincioși cu privire la conținutul credinței lor și să ne călăuzească în viața creștină. Aceste idei cu privire la scopul Bibliei provin chiar din Scriptură.

Spre exemplu, Biblia învață în multe locuri că Scriptura ne-a fost dată pentru a-L putea slăvi pe Dumnezeu prin ascultarea de poruncile Lui. Unul dintre locurile în care acest lucru poate fi văzut foarte clar este în blestemele legământului din Deuteronom. În Deuteronom 28:58-59, Moise subliniază o corelație izbitoare între ascultarea de poruncile scrise ale lui Dumnezeu și slăvirea lui Dumnezeu.

Dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate cuvintele legii acesteia, scrise în cartea aceasta, dacă nu te vei teme de acest Nume slăvit și înfricoșat, adică de Domnul, Dumnezeul tău, Domnul te va lovi în chip minunat, pe tine și sămânța ta, cu răni mari și îndelungate, cu boli grele și necurmte. (Deuteronom 28:58-59)

Biblia este concepută să ne învețe cum să-L slăvim pe Dumnezeu și este suficientă pentru a realiza acest scop. Scriptura conține toate standardele pe care trebuie să le știm pentru a-L slăvi pe El.

Referitor la „mântuirea omului, credință și viață”, Pavel l-a învățat pe Timotei să rămână neclintit în studierea Scripturii, pentru a dobândi aceste beneficii oferite de modul

în care a fost concepută Scriptura. În acest context, în 2 Timotei 3:15-17, Pavel învață explicit despre suficiența Scripturii. El scrie în versetul 15 aceste cuvinte:

... Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus. (2 Timotei 3:15).

Atunci când Pavel spune că Scripturile „pot” să ne „dea înțelepciunea care duce la mântuire”, el vrea să spună că prin studierea Bibliei putem învăța lucrurile pe care trebuie să le știm că să fim mântuiți. Pavel crede în veridicitatea acestui lucru, întrucât știe nu doar că Biblia are putere, așa cum am observat mai devreme în această lecție, ci și că e concepută să ofere aceste beneficii specifice. Fiindcă Biblia este capabilă să îndeplinească acest scop pe bună dreptate poate fi numită suficientă pentru mântuire.

În același mod, Scriptura este suficientă și pentru „credință”. Uitați-vă din nou la cuvintele lui Pavel, în 2 Timotei 3:15-17. Pavel spune că „Sfintele Scripturi ... pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus”. Conținutul credinței mântuitoare este revelat în Biblie, ca fiind mijlocul prin care suntem îndreptățiți și primim mântuirea noastră de la Dumnezeu.

În fine, Biblia este suficientă pentru a ne călăuzi prin „viață” – practicarea continuă a credinței noastre mântuitoare în Hristos. Afirmția bine cunoscută a lui Pavel din 2 Timotei 3:16-17 clarifică lucrul acesta:

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună. (2 Timotei 3:16-17).

Pe lângă faptul că este menită să ne aducă la credința în Hristos pentru mântuire, Scriptura are și menirea de a ne face destoinici pentru „orice lucrare bună” – nu doar pentru unele fapte bune, ci pentru orice lucrare bună. Întrucât este menită să ne facă destoinici pentru „orice lucrare bună” și pentru că are puterea să îndeplinească funcția menită, este corect să spunem că Scriptura vorbește suficient despre fiecare lucrare bună. Dacă înțelegem în mod corect întreaga Biblie, vom ști suficient standardele lui Dumnezeu pentru a lua hotărâri corecte cu privire la orice chestiune etică dată, atâta timp cât avem o înțelegere suficientă a persoanelor și situației.

Acum, înțelegând suficiența Scripturii pentru viață, se ivește o întrebare acută: Cum ar putea vreo carte, chiar așa de mare ca Biblia, să acopere fiecare problemă morală imaginabilă, făcându-ne destoinici pentru orice lucrare bună? Ei bine, e adevărat, Biblia nu adresează direct orice problemă morală imaginabilă. Scriptura adresează direct doar un număr limitat de probleme din viață, cum ar fi conținutul fundamental al credinței și responsabilitățile noastre de bază față de Dumnezeu și alți oameni. Dar în acest fel, Scriptura așterne principii pe care le putem extinde și aplica dincolo de lucrurile specifice menționate în Biblie. Din această cauză *Mărturisirea* face distincție între ce este „afirmat în mod expres în Scriptură” și ceea ce trebuie dedus din Scriptură printr-o „concluzionare bună și necesară”. Totuși, în toate cazurile, Scriptura ne oferă informațiile de care avem nevoie pentru a descoperi standardele etice ale lui Dumnezeu.

Ultimul punct ce ar trebui observat în explicarea suficienței Scripturii în *Mărturisire* este calificativul că Scriptura este completă astfel că:

... nimic nu este de adăugat vreodată, fie prin noi revelații ale Duhului ori prin tradițiile oamenilor.

Scriptura conține toate normele de care noi creștinii avem nevoie. Tradițiile umane și structurile de autoritate, precum guverne civile sau ecleziale, trebuie să fie respectate de dragul Domnului, însă ele nu trebuie considerate niciodată norme supreme sau absolute. Decizia de a respecta sau nu normele umane trebuie să fie călăuzite de normele Scripturii. Iar normele umane vor fi întotdeauna sfidate atunci când intră în conflict cu normele biblice.

Vedem acest lucru dovedit în Scriptură în mod repetat. De exemplu, în zilele lui Isus, conducerea iudaică a timpului permitea schimbători de bani și vânzători în zona Templului. Dar când Isus a văzut lucrul acesta, S-a mâniat și i-a scos din Templu deoarece conducerea umană a îngăduit violarea normelor scripturale în perimetrul Templului. Citim această relatare în Matei 21:12-13:

Isus a intrat în Templul lui Dumnezeu. A dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau ... și le-a zis: „Este scris: „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune. ” Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari. ” (Matei 21:12-13).

Isus a înțeles corect că Isaia 56:7, din care a citat, a revelat norma biblică ce stipula că Templul trebuia dedicat rugăciunii. Dar conducerea evreiască a permis ca perimetrul Templului să fie profanat de tranzacții seculare. Condamnarea rostită de Isus, că ei făceau din Templu o „peșteră de tâlhari”, este de fapt deosebit de puternică. Această expresie este extrasă din Ieremia 7:11, și se referă la idolatri și la criminali violenți care slujesc cu vorbe goale lui Dumnezeu în Templul Său. Prin acțiunile și cuvintele Sale, Isus a dovedit că respectarea oricărei legi sau tradiții umane este păcătoasă dacă norma umană contrazice Scriptura.

În fiecare caz, Scriptura este suficientă pentru a stabili toate normele morale. Totuși, rânduiele etice ale oamenilor sunt valide și obligatorii numai în măsura în care reflectă normele biblice. Dar când normele omenești cotrazic normele biblice, creștinul este obligat să le sfideze.

Cu o înțelegere corectă a suficienței Scripturii în minte, să ne îndreptăm atenția către unele neînțelegeri comune ale suficienței Bibliei.

Neînțelegeri

Vom grupa aceste neînțelegeri în două categorii destul de generale: mai întâi, conceptele care supraestimează suficiența Scripturii și în al doilea rând, conceptele care subestimează suficiența Scripturii. Să începem cu conceptele care supraestimează suficiența Scripturii.

De obicei, acei care supraestimează suficiența Scripturii cred cu tărie în Biblie. Însă adesea le lipsește o încredințare corectă în ce privește revelațiile generală și

existențială. Ca urmare, cred în mod greșit că pot aplica corect Scriptura la problemele etice fără a avea prea multe cunoștințe cu privire la oamenii și situațiile specifice. Cred că luarea deciziilor etice este la fel de simplă ca citirea și ascultarea Bibliei. Însă în realitate, înainte de a putea asculta și aplica Biblia, trebui să știm și ceva despre oamenii și situațiile la care o aplicăm. Dumnezeu ne-a oferit aceste informații în revelațiile generală și existențială. Dacă ignorăm aceste alte forme de revelație, ignorăm instrumentele care ne-au fost date pentru interpretarea și înțelegerea Scripturii.

Dar nu toate erorile sunt bazate pe supraestimarea suficienței Bibliei. Mult mai multe erori se ivesc din subestimarea ei. În general, această eroare este o insistență pe faptul că Biblia este suficientă pentru călăuzire doar în aspecte limitate ale vieții, că ne dă instrucțiuni morale numai pe anumite teme. De exemplu, Toma Acuinul a susținut că revelațiile generală și existențială sunt suficiente pentru a ne învăța multe principii morale și că Scriptura completează această cunoaștere dându-ne informații cu privire la acele teme pe care revelațiile naturală și existențială nu le acoperă, precum calea mântuirii. În ultimii ani, alții au susținut că Biblia nu abordează subiecte precum așa numita „homosexualitate monogamă”, avortul și eutanasia.

După cum am văzut, fie prin învățătura explicită fie prin cea implicită, Scriptura ne oferă un sistem atotcuprinzător de norme etice. În acest sens, suficiența Bibliei este nelimitată atunci când este vorba de revelarea voii lui Dumnezeu pentru slava Lui și mântuirea, credință și viața noastră creștină. Revelațiile generală și existențială conțin de asemenea unele dintre aceste norme, dar nu conține norme suplimentare față de cele găsite în mod direct sau indirect în Scriptură. Ideea este pur și simplu că Biblia vorbește suficient despre orice domeniu al vieții, așadar, adevărata noastră datorie față de Dumnezeu este întotdeauna o aplicare a normelor Scripturii.

Tăcerea

Acum, vom vorbi despre ideea populară dar greșită că Scriptura este tăcută cu privire la anumite aspecte – poate cel mai frecvent mod de subestimare a suficienței Scripturii de creștini bine intenționați. Mai exact, creștinii învață adesea că unele probleme ale vieții sunt moral „indiferente” întrucât Scriptura nu oferă suficientă informație pentru a cunoaște voia lui Dumnezeu în aceste privințe. În istorie aceste situații au fost catalogate ca „*adiaphora*”. Această poziție în mod tipic susține că lucrurile indiferente nu sunt nici rele, nici bune ca atare și în ele însele.

Cu toate că mulți oameni din întreaga istorie a Bisericii au susținut astfel de poziții, de fapt acestea contravin învățăturilor Scripturii. De exemplu, în timp ce teologii vorbesc de obiecte impersonale ca fiind indiferente sau „neutre”, Biblia vorbește despre ele ca fiind bune. Chiar și după căderea omenirii în păcat, Pavel insistă spunând că toate sunt bune. Așa cum scrie în 1 Timotei 4:4-5:

Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună, și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumiri, pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune. (1 Timotei 4:4-5).

Aici, Pavel vorbește în mod special despre mâncare, dar principiul este mult mai vast, extinzându-se la toată creația, întocmai cum Dumnezeu L-a proclamat la sfârșitul săptămânii creației. Din acest motiv, chiar și obiectele impersonale nu sunt „indiferente”; ele sunt bune.

Unii teologi au aplicat termenul „indiferent” sau *adialora* și la alegerile făcute între două sau mai multe opțiuni bune. Au sugerat că dacă toate opțiunile sunt bune, atunci Scriptura este indiferentă cu privire la alegerea făcută. Însă Scriptura învață că Dumnezeu binecuvântează unele alegeri bune mai mult decât alte alegeri bune și că Scriptura laudă, uneori, o opțiune bună mai presus de o altă opțiune bună. Spre exemplu, în 1 Corinteni 7:38, Pavel a scris:

**Astfel, cine își mărită fata, bine face și cine n-o mărită, mai bine face.
(1 Corinteni 7:38)**

Trebuie să menționăm că nu este consens între exegeți cu privire la circumstanțele exacte abordate de Pavel aici. Însă cuvintele lui sunt destul de clare pentru a dovedi că a te căsători sau a nu te căsători erau amândouă opțiuni bune și că a nu te căsători era o opțiune mai bună. În acest sens, Scriptura nu este cu adevărat „indiferentă” chiar și atunci când avem de ales între opțiuni bune.

Amintiți-vă că, în prima noastră lecție, am definit „binele” ca fiind ceea ce primește binecuvântarea lui Dumnezeu și „răul” ca fiind ceea ce nu primește binecuvântarea Sa. Pe baza acestei definiții, aspecte legate de ființele umane și viața lor sunt fie bune fie rele; nimic și nimeni nu este indiferent sau neutru. Dumnezeu ori binecuvântează ori nu – nu există cale de mijloc. Dacă El binecuvântează, atunci este bine; dacă nu binecuvântează, este rău.

Acestea fiind spuse, este adevărat că există unele cuvinte, gânduri și fapte care sunt bune în unele situații și rele în altele. De exemplu, relațiile sexuale în cadrul căsătoriei sunt bune, dar în afara căsătoriei sunt rele. Dar acest lucru nu înseamnă că relațiile sexuale în ele însele sunt bune sau rele. Mai degrabă ele sunt bune, așa cum le-a creat Dumnezeu să fie bune. Însă parteneri necăsătoriți folosesc greșit relațiile sexuale și prin urmare în situația lor astfel de relații sunt rele.

În fine, unii teologi folosesc categoria *adialora* pentru a include chestiuni în care nu putem determina ce alegeri sunt bune și care sunt rele. Dar știind că Scripturile ating fiecare aspect al vieții, cel puțin în mod indirect, nu trebuie să tratăm chestiunile despre care nu suntem siguri drept indiferente. Este adevărat că adesea simțim că nu putem ști care alegeri, gânduri, acțiuni sau atitudini specifice sunt bune și care sunt rele. Dar astfel de situații nu apar pentru că Cuvântul lui Dumnezeu este insuficient și nici pentru că Biblia ia o poziție neutră, ci pentru că nu reușim să recunoaștem sau să înțelegem cum să aplicăm adevărul revelat în Biblie.

Acest eșec de a ajunge la o judecată etică poate lua o sumedenie de forme. Așa cum vă mai amintiți, modelul biblic pentru luarea deciziilor etice poate fi sumarizat în felul acesta:

Judecata etică presupune aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la o situație de către o anumită persoană.

Trebuie să acționăm bazați pe o înțelegere corectă a standardului moral, a scopurilor și motivațiilor noastre, sau spus altfel, bazați pe preocupări normative, situaționale și existențiale. Eșecul de a ajunge la o judecată etică corectă poate fi cauzat de eșecul în a evalua oricare dintre aceste perspective. S-ar putea să eșuăm din cauză că am trecut cu vederea sau am înțeles greșit pasajele din Scriptură care ne privesc. S-ar putea să eșuăm deoarece am trecut cu vederea sau am înțeles greșit situația asociată cu întrebarea etică. Și putem eșua fiindcă am trecut cu vederea sau am evaluat greșit aspectele personale sau existențiale ale vreunei chestiuni.

În toate cazurile, atunci când nu putem ajunge la o concluzie solidă privind o decizie etică, nu este corect să concluzionăm că Dumnezeu nu ne-a descoperit informațiile necesare în luarea ei. Și nici nu e corect să spunem că acea chestiune este indiferentă, că nu există o cale dreaptă de urmat. Mai degrabă, trebuie să continuăm să citim, să studiem, să ne rugăm și să cercetăm problema, făcând tot ce putem cu deciziile noastre provizorii, dar rezervând hotărârea definitivă până când aspectele normative, situaționale și existențiale devin clare.

CONCLUZIE

În această lecție ne-am uitat la mai multe atribute importante ale Scripturii. Am observat că întrucât Scriptura este insuflată divin este puternică și are autoritate. Am mai văzut că, deoarece Scriptura este scrisă pentru oameni, este clară, necesară și suficientă.

Reținerea atributelor Scripturii ne este de folos în multe feluri atunci când studiem etica creștină. În primul rând, aceasta ne reamintește că Biblia este indispensabilă atunci când vine vorba despre răspunsuri la întrebări etice. Trebuie să căutăm întotdeauna răspunsurile ei deoarece are autoritate în toate aspectele vieții și pentru că există multe întrebări pe care doar Biblia le poate răspunde. În al doilea rând, amintindu-ne de atributele Scripturii este o mare încurajare, deoarece ne aduce aminte că Dumnezeu ne-a oferit Scriptura pentru a ne fi de folos în a învăța despre El și standardele Sale. Și, în final, atributele Scripturii ne dau încredere în concluziile noastre etice, deoarece suntem siguri că învățăturile etice ale Bibliei sunt și suficiente și clare. Deci, este important să ne amintim și să ne bazăm pe întreaga gamă de atribute ale Scripturii în timp ce progresăm în studiul eticii creștine.